

τὴ δὲν ἔμεινε τὸ ἐκκλησιακὸ μοναχὸν, παρὰ κάθε νυχτιὰ ἔκαιγαν τὸ λιθόνι τῆς ἀγάπης τὰ δύο κορμιά, τὴν ἄφηνε ἡ μάνα της, καὶ δριζίζονταν, καὶ ἔκλαιγε ὁ Γιάννης ἀπὸ χαρὰ, μπροστὰ της, νὰ τὴν κάμῃ νὰ πιστέψῃ, ποῦ ἀπὸ τὸ λόγου του δὲν θὰ βγῆ, καὶ ὡς μὴν θέλῃ ὁ πατέρας του τέτοιο συνοικέσιο, ποῦ ἔφτανε ἡ ἄρνησή του σὲ φροβερισμό, νὰ τὴν ἀποκληρώσῃ καὶ ἀπὸ τὸ βίό του!

Ἡ Αὐγουστίνα ἄμα νύχτωσε, μαθαίνει ἀπὸ κάποια γειτόνισσά της τὴ Λένη, ποῦ τῆς ζήλευε τὴ παντρειά ποῦ θὰ ἐγενότου, πῶς δὲν εἶχε τὴν ἄλλη μέρα γιορτὴ ὁ Ἀστάλας, καὶ πῶς τὰ σφαχτὰ, καὶ οἱ ἐτοιμασίαι, ἦτανε τὸ ἄξαρτο στεφάνωμα τοῦ Γιάννη, ποῦ ἄλλαξε ὁ Γιάννης γνώμη, καὶ βιαστικὰ θὰ ἔπαιρνε τὴν θυγατέρα τοῦ Πρωτοπαπᾶ τοῦ χωριοῦ, ποῦ λειτρούγαε στὸν Ἄη Γιώργη, τὴν Ξανθὴ. Αὐτὴν εἶχε προξενιά ἀπὸ καιρὸ ὁ Γιάννης καὶ τὴν γύρισε, δὲν τὴν ἤθελε. Δὲ βαστοῦσε νὰ γελάσῃ τὴν Αὐγουστίνα.

Στὸ ἄκουσμα αὐτὸ, ἐτινάχτηκε αὐτὴ, σκοτίστηκε ὁ λογισμὸς της καὶ λιποθυμισμένη πάει καὶ πέφτει στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας! δὲν τὸ πίστευε ποτέ, μὰ εἶδε καὶ τὰ σφαχτὰ, εἶδε καὶ τὸ κύνημα τῶν ἀνθρώπων τοῦ Ἀστάλα!

Μάνα καὶ ὄρφανή, ἔκλαιγαν, ἀνατρίχιαζαν, παρακαλοῦσαν ἀθῶα τὸ γραμμένο τῆς τύχης, ἐξόρριζαν τὴν Παναγιά, νὰ μὴ ἀφήσῃ τὸ Γιάννη νὰ παντρευτῆ, τὴ χαρὰ τοῦ σπιτιοῦ τους, τὰ γελασμένα ἔνειρα, ποῦ πέντε χρόνια ἐλπίζανε, καὶ τὴν ἀγνή ἀγάπη καὶ πόθο ποῦ εἶχε ἡ Αὐγουστίνα τοῦ Γιάννη.

Καὶ ὁ Γιάννης στὸ ξωκλήσι, μὲ τὰ χέρια ἀπλωμένα στὸ σταυρὸ τῆς θύρας, παρακαλοῦσε, βασάνιζε τὴ σκέψη του, φοβέριζε τὴ ζήση του, ἔταζε ὅλο του τὸ βίὸ στους φτωχοὺς καὶ ἀρρώστους, νὰ τὸν βοηθήσουν οἱ ἄγιοι, νὰ μὴν ἀλλάξῃ γνώμη ἡ Αὐγουστίνα, καὶ ὅσο ἔβλεπε καὶ ἀργούσε νὰ ἔλθῃ τόσο ἡ ὑποψία του μεγάλωνε καὶ ἡ νύχτα πέρναε.

Κοντὰ νὰ φτάσῃ τὸ χαρμεῖρι, ποῦ οἱ γκιόνιδες ἔσωναν τὴ μιλιὰ τους καὶ ὁ σκύλλος εἶχε οὐρλιάσει· βρῖσκαται μπροστὰ στὸ Γιάννη ἡ Λένη ἡ ἴδια, ποῦ γνώριζε καὶ τὸ Γιάννη σὰν τὴ δόλια φιλιὰ πῶδειχνε καὶ στὴν Αὐγουστίνα. Τάμαθες κύρ Γιάννη; τοῦ λέει! Ἡ Αὐγουστίνα σὲ ἀπάτησε! Παίρνει ἄλλοι! Χτὲς τὸ κοντόβραδο, ποῦ τὴν ἔστειλε ἡ μάνα της, γιὰ νερό, ἔφυγε μὲ τὸν Ἀσπίλο, τὸ γείτονά της μὲ τὰ σπιτικά της ρούχα, καὶ στίς φωνῆς τῆς μάνας, ἔπειτα τὸ μεσανύχτι, ποῦ ἔκανε σὰν οὐρλιάσμα σκυλλιοῦ, σηκωθήκαμε οἱ γειτόνοι, καὶ ἤξερα ποῦ εἶσαι ἐδῶ καὶ ἤρθα νὰ σὲ προλάβω μὴ χάσεις τὴ νιότη σου! Παρὰ ἄφης τὴ σκύλλα νὰ λυσάξῃ μὲ ἐκείνον ποῦ σὲ ἀρνήθηκε, καὶ παραμέρισε τὰ πλοῦτη σου καὶ τὰ καλὰ σου! Λὲς ποῦ ἦσουν ἐσύ; ποῦ ἐσκλάβωσες τὴ νιότη σου;

Στὸν Ἄη-Γιώργη θὰ στεφανώσῃ τὸ χάραμα, ἔτσι εἶπε ὁ Ἀσπίλος. Ἐκείνη ἔφυγε καὶ ἔμεινε ὁ Γιάννης!

Ἦλθε τὸ χάραμα. Ἀνοίγει ὁ Γιάννης τὴν Ἐκκλησιὰ καὶ ἀποφασισμένος νὰ μείνῃ πιστὸς στὸν ὄρκο του, μπαίνει μέσα. Μαρτύριο ἀπερίγραφτο ἦτον ἐκεῖνο, ὁ Γιάννης νὰ δέεται στὴ μεγάλη Θεότη, νὰ κοιτάξῃ ἀψηλὰ σὰν χαμένος, νὰ φωνάζει, νὰ παρακαλεῖ τοὺς ἄγιοι, τὰ ἄστρια, τὴν τύχη του, νὰ προλάβῃ τὸ χαμὸ του! Ὅλα, σκέφτηκε, χαμένα! Συναίξει τὰ διαφοκέρια καὶ γνωρίζοντας τὴ φαρμακερὴ τους δύναμη, καὶ σκυμμένος στὰ μυστήρια σὰ νὰ πρόσμενε ὁ κατάδικος χάρη, ὅπως θὰ ἔσκυφε στὸ θωμὸ τοῦ γάμου μὲ τὴν Αὐγουστίνα, ἔπεσε σὲ ἓνα λήθαργο μὲ τὸ ποτήρι στὸ χέρι!

Στὸ φτωχικὸ τοῦ κοριτσιοῦ, βασίλευε τώρα ἀπόλυτη ἡσυχία· ἡ πικρομάνα καθισμένη, καὶ ἡ Αὐγουστίνα εἶχε λουστῆ, ἔβαλλε τὰ γιορτιατικὰ της, καὶ ἔχτενίστηκε βιαστικὰ.

Σωρὸ ἀπὸ ἀθράκια πολλὰ, ἔτοιμα γιὰ νὰ κάμουν ἀσφυξιά θανάτου, ἔτοιμασε ἡ Αὐγουστίνα! Κατάκλεισε πόρτες καὶ παραθυρόφυλλα, καὶ δίπλα στὴν ἡσυχὴ μάνα πλειὰ, παρακαλοῦσαν νὰ σημάνη ἡ κάμπανα τῆς χαρᾶς τοῦ Γιάννη, νὰ γελαστῆ καὶ ἀλλαξογνωμῆσῃ ἡ τύχη, νὰ μετανοιώσῃ ὁ σκληρὸς πατέρας, νὰ γυρίσῃ τὸ πεπρωμένο!

Μὲ τὸ γέλασμα τοῦ Ἠλιοῦ, ποῦ ἄφινε νὰ κρυφτοῦν οἱ θλίψεις τῆς νυχτιᾶς, λυπητερά καὶ ἤρεμα, ἀρχινάει τὸ νεκρικὸ της ἀχὸ, σιγαλὰ σιγαλὰ ἡ κάμπανα τ' Ἄη-Γιώργη, ποῦ ὁ Ἀστάλας ἀπὸ ὀσπεροῦ εἶχε διατάξῃ τὸν Παπᾶ νὰ σημάνη τὴ γιορτὴ του, γιὰ νὰ σβυστοῦνε σ' αἰώνιο ὕπνο, τὰ δύο κορμιά ποῦ ἡ τύχη ἔδισε, νανουρισμένα μὲ τὸ βογγητὸ, ἀπὸ τὸ μαννόφωνο καὶ ἀγνὰ ν' ἀποκοιμηθοῦνε μυρολογιῶντας, τοὺς πόνους τῆς ψεύτικης ζωῆς!

K. N. ΠΑΠΑΜΟΣΚΟΣ

Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Νοστιμότατος ὁ λόγος τιμῆς ποῦ δώσανε δύο κομματικοὶ ἀντίπαλοι τῆς ἴδιας ἐπαρχίας μέσα στὴ Βουλὴ προχτὲς, ὅτα δικαζότανε ἡ ἐκλογή ἂν ἔγινε νόμιμα ἢ παράνομα.

— «Δίδετε τὸ λόγο τῆς τιμῆς σας, κ. Φ. ὅτι θὰ ἠμπούσατε νὰ μὲ ὑπερτερῆσατε εἰς τὸ τμήμα ὅπου ἔγινε ἡ καλονόθευση;»

— ἸΝΑΙ!

— «Βεβαίω κ' ἐγὼ ἐπὶ λόγῳ τιμῆς ὅτι δὲν θὰ ἠμπούσατε νὰ μὲ ὑπερτερῆσατε!»

— Νὰ δίνεις τὸ λόγο τῆς τιμῆς σου μὲ τόση ἐπισημότητα, ὅτα δὲν ἐξαρτῆται ἀπὸ σὲν νὰν τὸν κρατήσῃς, μὰ ἀπὸ πενήντα ἢ ἑκατὸ ἀνθρώπους ποῦ θὰ ψηφίσουν ὅπως τοὺς καρπίσει κείνη τὴν ὥρα ποῦ θὰ σταθοῦνε μπροστὰ στὴν κλῆπη σου! Ὁ κοινοβουλευτικὸς στὴν πατρίδα μας βάλθηκε ὅλα νὰν τὰ ρεζιλιέψῃ, καὶ τὸ λόγο τῆς τιμῆς ἀκόμα.

— Κ' ἓνα ἀμίμητο ποῦ δημοσιεύτηκε τὴν περασμένη βδομάδα σε κάποια φημερίδα· «Ἐορτάζει ἡ ροδόχρους δεσποινὴς Γ. (τόνομα φαρδὺ πλατὺ) ἡ σωθεῖσα πρὸ τριετίας ἐκ φθίσσεως διὰ τοῦ τοκοτικοῦ οἴνου Βαρλαᾶ».

— Μαθαίνουμε μὲ χαρὰ πῶς ὁ συνεργάτης μας Γιάννης Περγιαλίτης τυπώνει σὲ βιβλίον τὰ θελασινὰ του τραγούδια.

— Ἐἴταν καιρὸς πιά τὰ ἄμορφα τραγούδια τοῦ Περγιαλίτη μας, τὰ σκορπισμένα δῶ κ' ἐκεῖ, νὰ μαζωχτοῦνε σὲ βιβλίον γιὰ νὰ μπορέσῃ ἔτσι νὰν ἀποκόψῃ κανεὶς ὅλα μαζί.

— Ὁ σ' Ἀκρίτας» δήλωσε πῶς θὰ πάψῃ πιά νὰ βγαίνει γιὰτὶ ἄδεν ὑπάρχει ἔθνος, δὲν ὑπάρχει ζωὴ πνευματικὴ, δὲν ὑπάρχει πίστις, δὲν ὑπάρχει ἀσθήμα.

— Ἄλλοίμονο, δὲ θὰ ὑπάρχει πιά καὶ «Ἀκρίτας»! Τελειωτικὴ καταστροφὴ.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΛΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Ἄπο Πέμτη σὲ Πέμτη

- Ἐπουρογὸς Ἐσωτερικῶν ὁ Ν. Καλογερόπουλος Σκοτωμοί. Ἀθήνα 1, Ἐπαρχίαις 7.
- Λαθωμοί. Ἀθήνα 1, Περαίας 2, Ἐπαρχίαις 4.
- Κλεψίαις. Ἀθήνα 3, Περαίας 2, Ἐπαρχίαις 2.
- Ἀπαγωγές. Ἀθήνα 1, (τοῦ Ὀλυμπιονίκου... ποῦ δὲν ἔγινε), Ἐπαρχίαις 1.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔντοκοι καταθέσεις

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσόν, ἤτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στεργίνας ἀποδοτίας εἰς ὄρισμένην προθεσίαν ἢ διαρκεῖς Αἰ εἰς χρυτὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις· εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὕψους (chéque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἐπιταγῆν τοῦ ὁμολογιοῦχου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ καταθέτου ἐπὶ Ἐποκαταστήματι τῆς Τραπεζῆς, ἐν Κερκύρῃ Κεφαλληνίᾳ καὶ Ζακύνθῳ διὰ τῶν ὑποκαταστημάτων τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι τῶν καταθέσεων

1	1)2	ταῖς 0)0	κατ' ἔτος	διὰ	καταθ. 6	μηνῶν
2	"	0)0	"	"	"	1 ἔτους
3	1)2	" 0)0	"	"	"	2 ἐτῶν
2	"	0)0	"	"	"	4 ἐτῶν
4	"	0)0	"	"	"	5 ἐτῶν

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἀναλογίαν τοῦ καταθέτου νομαστικαὶ ἢ ἀνόνομοι.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Ν. Καρ. Θὰ δημοσιευτῆ. — κ. Χ. Λ. Δὲν ἔβουρα καλὰ, μὲ θαρροῦμε πῶς δὲν ἔγινε τίποτα. Ὅ,τι γίνε δὲν τὸ μάθεις.—κ. Στρ. Κλων. Ἀργότερα. Γιὰ τὴν ὥρα καλὰ καὶ αὐτὸ.—κ. Γιατρ. Ὁ «Ἀθρόπινος μηχανισμὸς» τελιώνει σ' ἄλλο φύλλον. Βέβαια, θὰ βγῆ ἔκχωριστὰ καὶ σὲ βιβλίον. Ἡ παρατήρησή σου καλὴ μὰ εἶναι ἀργὰ τώρα.—κ. Γ. Π. Σ' εὐχαριστοῦμε. Θὰ δημοσιευτοῦνε σ' ἄλλο φύλλον.—κ. Φιλ. Νικολ. Στὸ γραφεῖο μᾶς βρῖσκετε κάθε μέρα 8—10 τὸ πρῶτ καὶ 3—5 τὰπομεσήμερο.

ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ

τὸ ἓνα, κ' ἓνα φρ. χρ. γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ, πουλιοῦνται τὰ γραφεῖα μας καὶ στὸ Βιβλιοπωλεῖο Σακέτο- (ὁδὸς Σταδίου, ἀντικρὺ στὴ Βουλὴ) τὰκόλουθα βιβλία:

Τοῦ Ψυχάρη «Ταξίδι» (σελ. 502) καὶ «Ὀνειρο τοῦ Γιαννίρη» (σελ. 268).

Τοῦ Πάλλη «Ἠλιος καὶ φεγγάρι» (σελ. 120)

Τοῦ Φωτιάδη Τὸ εἰλωσσικὸ ζήτημα καὶ ἡ ἐκπαιδευτικὴ μας ἀναγέννηση» (σελ. 405).

Τοῦ Ἑφταλιώτη «Ἱστορία τῆς Ρωμισσίνης» (σελ. 320) καὶ «Μαζώχτρα, Βρουκόλακας κλπ.» (σελ. 269).

Τοῦ Ἐθμονα «Τῆς Ζωῆς» (σελ. 194).

Τοῦ Φιλίντα Γραμματικὴ τῆς Ρωμείκης γλώσσας (μέρ. Α') (σελ. 96).

Τοῦ Λόγγου «Δάφνης καὶ Κλόη» (χαρτοδεμένο) μεταφρ. Ἠλ. Βουτιερῆδη (σελ. 86).

Τοῦ Εὐριπίδου «Μήδεια» μεταφρ. Γιάννη Περγιαλίτη (σελ. 59).

Τοῦ Σοφοκλῆ Αἴας. Μετάφρ. Ζήσιμου Σίδερη (σελ. 61).

Τοῦ Χ. Ἀντροῦδου «Ὁ Μίγ' Ἀλέξαντρος» (σελ. 192).

Τοῦ Δ. Π. Ταγκόπουλου «Ζωντανὸ καὶ Πεθαμμένο» δράμα—«Ἡ Χρυσυγῆ καὶ Ἐτάφος στὸ Γιαλὸ» δηγήματα (σελ. 78).

Ἡ ΙΛΙΑΔΑ, μεταφρασμὴν ἀπὸ τὸν κ. Ἀλέξ Πάλλη (σ. 416) δρ. 2 καὶ φρ. χρ. 2 στὸ ἐξωτερικὸ. Ἡ «ΜΑΤΙΑ» τοῦ Γ. Ἀθάξου δρ. 1.50